

U d k a n t

L i t t e r a t u r t i d s s k r i f t
8 2 0 1 9

Udkant #8

Redaktion: Vagn Remme, Nanna Grønbech Petersen, Rolf Steensig, Aske Munk-Jørgensen, Jannie Schjødt Kold, Nadia Staldgaard.

Redaktionen modtager gerne bidrag til tidsskriftet. Send til: kontakt@udkant.nu

Omslagsfoto: © Sára Saudkova and owned by Saudek.com Ltd.

Bagsidedigt: Simon Grotrian

Tilrettelæggelse: Kulturfabrikken

Trykt hos Toptryk Grafisk, 2019

ISSN: 2445 8546

1. udgave, 1. oplag

Oplag: 100

Thøger
Jensen

Fairness

Hvordan var det dog lykkedes tjeneren gentagne gange at skænke op uden at opdage Jakobs bordkort, der ved middagens begyndelse havde balanceret så fint på glassets kant? Nu her, hvor de var ved at være færdige med hovedretten, dukkede det op på bunden af glasset. Hans navn var næsten opløst af rødvinen, måske var den slet ikke så dårlig, bismagen stammede formentlig fra printerblækket. Med to fingre fiskede Jakob bordkortet op og lod det dryppe lidt af, inden han lagde det til tørre på dugen. Stoffet sugede godt, og mens de sang Kom maj du søde milde, opstod der en rød plet på størrelse med højskolesangbogen. Til højre for hans søster ved bordets modsatte side sad deres gamle mor med et fjernt blik i øjnene, som om hun lige var vågnet fra en drøm og nu undrede sig over, hvor hun befandt sig. Jakob var på en måde også selv lidt i tvivl, for faktisk skulle han slet ikke have deltaget i den her gammelkonefest, men i stedet været til sin kollega Eriks 60-års fødselsdagsreception, som firmaet havde arrangeret. De var dog

blevet enige om, at det var mest fair at vælge den ældste fødselar, selv om logikken i den beslutning vel ikke var helt indlysende. For hvad var det, der blev fejret, hvad er der med de fødselsdage? Og da hans kones nevø udråbte et ”hun længe leve”, rejste Jakob sig og gik ud i forhallen. Her mødte han sig selv i et stort spejl med gulddramme i rokokostil. Trykbølgerne fra de gjaldende hurraråb inde fra salen fik spejlet til at dirre. Ringene bredte sig rundt om hans hoved, som om det var en sten, nogen havde kastet ud i Madum Sø.

Jan
Thielke

**Det her er ikke Espergærde længere.
Juni – juli 1982**

Underbukserne er stadig våde og klæbrige oppe ved elastikken. Og midt på, efter de dråber, der var løbet ud efter, at blodet havde forladt svulmevævet i hver af lemmets tre cylindere. Kim behøver ikke at mærke efter. Han kan fornemme fugten, den lille temperaturforskel. Og hvordan det strammer i hårsækkene de steder i behåringen på hans mave, hvor sæden nu er helt tørret ind. Merete havde ellers forsøgt at være grundig. Havde brugt en af hans snavsede t-shirts til at tørre med.

Et halv time tidligere havde hun ligget på siden og hvisket ham i øret, at hun jo elskede ham sådan og insisterende listet sin højre hånd ned i hans sovepose, og videre ned langs hans anspændte mave og ned i de udspilede underbukser, hvor hun tog om hans stive stivnede pik og følte på den, gned den, sled med den dér, hvor det gjorde allerbedst, med en stadig pumpen, der fik alt resterende blod i hans krop til at presse på og mase mere ind, mere, mere, mere, men hun slap, for hver tiende ryk den skærmende forhud og ramte så i stedet i brøkdelen af et sekund nerveenderne, så det hvinede af kantet smerte dernede, og i de jag frygtede han for at få den flænset eller ligefrem – og bogsta-

veligt talt - revet af. Så skærmede forhuden igen. Så gjorde den ikke. Fjern hånden. Fjern den aldrig, tænkte han. Fjern den, fjern den aldrig, aldrig, aldrig.

Intet kommer over hans læber. Han føler sig godt og grundigt ydmyget. Han stirrer rasende op i mørket. Op i teltdugen. Sædens duftmolekyler må have blandet sig med hendes fingres klorinstank. Også hans hænder stinker ramt af det. Han ser frontsystemet for sig. Klos op ad ham afslører åndedrættet at Merete for længst er faldet i søvn. Også de andre sover, hører han her i det kvælende store fællestelt, som ét med den døsige lyd af brændingen, med pludseligt brusende bølger, når nogen vender sig rundt i de knitrende soveposer. Som endnu en strandvasker.

Kim ligger fuldstændigt stille. Stavlygten er slukket. Han kan ikke sove, men læser ikke videre i Blake.

Kim havde været ved at gå til af længsel efter Merete de fireethalvt døgn, han havde været med sin morfar ude at sejle. Roskilde Fjord rundt - fra Veddelev over Skuldelev, Frederikssund og Kulhuse op til Lynæs og retur. The same procedure as every year. Hyggeligt, bevares, men vel ikke så kløvedalsk som Kim, hvis nogen ligesom skulle have spurgt ind til det, kunne have drømt om. Kim havde – som aftalt - ringet hver aften ved halvottetiden fra en mønttelefon i den havn, han nu var i. Hvilket selvfølgelig kun havde intensiveret det savn, hver eneste celle i hans krop i forvejen lænkede ham til.

Det er ikke anderledes her. Tre lange dage er der tilbage af deres første egentlige ferie sammen. Som Kim havde set frem til. Som sådan. Han var ikke selv kommet på idéen, det er indlysende.

Merete og han var kørt med Meretes moster Mona og hendes Matty, der er toethalvt og stadig kun kan frembringe spytboblelyde på en stavelse, højst. Dregebarnet, som ingen beskyldte for at være guddommeligt, endsige fremmeligt, heller ikke moren, havde ikke desto mindre imponeret Kim, da Kim var troppet op hos mosteren for

at præsenteres for hende og drengen og for den ferie, Merete havde planlagt - med øje for langt flere detaljer, end Kim på forhånd havde forestillet sig. Hun fortalte udførligt om afstandene, færgetiderne, om de sikkerhedsmarginer, de var nødt til at have. Om de respektive pakkelister, om lejren, om Jytte, hendes kemilærer, der også havde tilmeldt sig.

Matty, der havde lidt feber og lidt med halsen, havde siddet små-døsig og tronet i sin høje stol og så pludselig fået øje på en flue, der, et øjeblik træt af flyve rundt, var landet på tallerkenen foran ham, og så stod der og gned sine forben mod hinanden, først det ene mod det andet, så det andet mod det ene og omvendt, mens Matty i forundret slowmotion førte sin pegende let krummede pegefingre frem mod den sorgløse flue – er jeg flue som den, /er den dreng som jeg, kunne han have tænkt, Matty - hvis han havde været William Blake genopstået - mens han maste den, uskyldigt mod melaminen.

Kim havde nydt Meretes begejstring over sit arrangement – og selvfølgelig ville han da også gerne med. På NOAHs Miljølejr på Avernakø. I deres uge var temaet alternative boformer.

”Dejligt, at I har valgt kurset her,” sagde flere af de garvede deltagere med følelse. De var i midt- eller sluttrediveerne, med rynker og furer, mørke rande under øjnene. Mændene med forblæst kasserolleklippet hår og kvinderne ditto eller helt langt tjavset eller halvanden centimeter kort og ofte hennafarvet. De bar alle batikfarvede t-shirts i diverse støvbrune og -grønne nuancer, flere af kvinderne var topløse og sad med lange slukne hængepatter, dinglede som penduler få centimeter over lerfadet, når de æltede dej.

Kim krympede sig ved den særlige imødekommenhed, der blev Merete og ham til del. Ingen undgik at bemærke, at de jo var så unge, Merete og han, hvad enten relikterne nu dannede par på tiende eller tyvende år, var nyseparerede, papforældre eller what ever. Kim var på vagt, så snart han hørte dem sige det, uanset hvilken undertone der

var. Og han blev længere og længere i ansigtet, når han hørte, og det var helt umuligt at undgå, om deres jobs i forvaltningen et sted, som socialrådgiver, som ingeniør, som adjunkt på et gymnasium, som pædagog, som bibliotekar men under uddannelse til homøopat. Det var noget med vand. Men det var en ørken, var det.

Der er noget afsjælet, noget for længst posthumt over deres måde - med hovedet på skrå og fremskudt kæbe - at sige "njae", "ligesom" og "prozes" på, som han ikke havde forestillet sig kunne forefindes i den koncentration. Som er organer som lever, lunger, mavesæk og tarme hældt fra og balsameret i hver sin kanopekrukke, mens hjernen er suget ud gennem næsen og fjernet. Bås efter bås, gravkammer efter gravkammer ligger de og er mumificerede i hver sin Fjällräven-sovepose i teltenes diminutive pyramider.

Kim rører lidt på sig, og straks får den indtørrede sæds gaze det igen til at stramme i mavebe håringens hårsække. Kim mærker pludselig igen hvor stift af skræk, han havde bevæget sig gennem de jagende natskygger fra birketræerne efter at have set Mumien med Boris Karloff inde hos naboen på Lyngen. Hvor gammel havde han været? Ni vist. Måske ti. Var der ikke noget eller nogen inde, længst inde i skyggerne? Hjertets øredøvende pauker. Hvor skræmmende da mumiens øjne langsomt havde åbnet sig, og han stift havde rørt på sig, den forbandede, den levende begravede, den ubalsamerede dér i sine bandager. Det havde taget tusinder af år at vralte de få meter ned ad den ene hjemsogte indkørsel og op ad den anden.

I den uge, de alle skal være i lejren, melder de sig - hvad der er obligatorisk - på forskellige hold, som står for tjanserne i lejren, mad til måltiderne, efterfølgende opvask etc. Alt omhyggeligt oplistet på det store skema på opslagstavlen i spiseteltet. Her er diskussionsgrupperne, hvor der blev drøftet omstilling til biodynamisk landbrug, genbrug - fra tanke til handling, miljøforureningens oprørende mange skadevirkninger mv. også indføjet.

Det har også været muligt at melde sig til et hold, der i ugens

løb har til opgave at opføre en vindmølle. Det er en rigtig, rigtig god praksisøvelse for græsrodder som os, understregede Steen Jensen, som er lejrens leder, til velkomstmødet den første dag. Ligesom han for en god ordens skyld også havde nævnt, alt selvfølgelig med skråt hoved og fremskudt kæbe, at den – som de foregående år – lissom skal afmonteres den sidste dag.

Meretes sovepose knitrer. Hun vender sig i søvne.

Kim forstår ikke, hvorfor hun ville have dem til at tilbringe deres ferie på den her måde. Kun den halve time, hvor de var alene nede på stranden dagen før, havde mindet om noget af det, han havde sat næsen op efter. Hun havde spurgt, om de ikke bare skulle bade nøgne? Kim havde tøvet. Kunne ikke svare. Han havde ikke badet nogen, siden han lærte at tale.

”Kom nu! Kom nu bare!”

Bredt smilende rakte Merete hånden frem mod ham derude fra. Vandet gik hende allerede til navlen. Han undersøgte omhyggeligt, men dog så diskret som det var muligt, hvor han trådte. Det var en stenstrand, og han prøvede af al kraft ikke at lade sig mærke med, hvor jagende ondt hvert skridt gjorde under hans sarte, sarte fødder. Det var som gik – eller vraltede – han på brændende kul. Men han mærkede så vinden i sin kønsbehåring og mod den normalt afskærmede hudflade. Og nød ligefrem fornemmelsen, da nosserne og lemmet kom under vandskorpen uden den sædvanlige indfiltrering i badeshortsenes tangagtige figenblade. Og vandet blev heldigvis hurtigt dybt.

Hans blik var ikke veget fra Merete. Han nød i fulde drag synet af hendes nøgne magre krop, blegt flimrende dér nede under de kølige klare bølger og deres spejlhinde, hofterne, trekanten, og brysterne der vuggede, store, flød ubesværede af den sædvanlige tyngdekraft, svævende næsten. Brystvorterne var stive i vandets relative kulde.

Og stift var hans lem også øjeblikkeligt blevet. Det så Merete straks. Hun smilede og trak ham hen til sig og greb om det med sin højre hånd, mens hun holdt om ham med sin venstre arm, slyngede

lårene over hans hofteben, og pressede hans baller ind mod sig med hælene, ind, mens han gispede, mens hun lod hans hårde lem cirkle om hendes bløde behårede åbning og gned den mod sin klitoris, mens hans hænder glubsk kærtegnede hendes baller.

”Længere kan vi ikke gå,” sagde hun, lidt stakåndet, og stødte ham så et par centimeter væk. To ondt centimeter. ”Jeg har stadig menses. Der er tampon i.”

Kim bider tyggefladerne sammen. Hårdt. Han kan høre én – en mand - bandende være ved at falde over en af bardunerne ovre ved det andet telt. Udløsningen havde kun hjulpet et kort øjeblik.

Så snart jorden igen havde syntes så nogenlunde tør efter de par småbyger, der faldt, havde han været over hende som en høg og plaget livet af hende. Han var ved at gå til. Men de havde ikke fundet en oase, hvor de kunne være lidt alene.

Alene.

Kim ville gerne have ligget, som han i sin tid havde ligget med bankende hjerte og kigget på skyerne med Marianne, og gerne mere end det selvfølgelig, og uden en diskussionsgruppe, uden mosteren og Matty, uden den smiskende smilende Jytte med de modbydelige, sorte hinkestensbriller, som under opvasken med det stinkende desinficerende klorinvand – klorinvand blev brugt både til hånd- og opvask efter- som lejren ikke havde varmt vand - indlagde en lektion om loven om opløsning i væske. Thi Kim havde nemlig kundgjort, at han ville skifte opvaskevandet, fordi der efterhånden var meget grums og mange madrester i bunden af baljen, mens Jytte – og det var deri lektionen bestod – oplyste ham om, at ”det er et optisk bedrag. For i en sådan væske fordeler alle urenheder sig ligeligt.”

Kim så ved første blik, at hun instinktivt brød sig lige så lidt om ham, som han om hende, uanset de høflighedsfraser de udvekslede. Og uanset at de begge naturligvis havde forsikret Merete om det modsatte.

Kim husker, hvor eksotisk det havde været at hente Merete på La-